

..et lite Sene-gal

30.07.2017

Møyfrid og Kristian Moskvil
Mail: mkmoskvil@gmail.com

Regntid

Det er regntid i Senegal. Folk jobber på jordene, og på hvert eneste gatehjørne sitter det ei dame og selger grilla mais. Jordveiene er gjørmete og mer hullete enn vanlig. Når himmelen blir mørk mot øst, og det begynner å blåse – da flykter alle i hus og alle planene for de neste timene er avlyst. Det kommer regn. Dersom det tordner og lyner blir aggregatene som forsyner småbyen med strøm slått av, og vi sitter inne hos oss selv eller på et forlenget besøk hos en nabo – med lommelykter, nyter den kalde lufta og venter på at regnskylllet er over. Vi liker regntida!

I DETTE NYHETSREVET KAN DU BLI LITT KJENT MED MARIE, LESE LITT KORT OM HVA VI DRIVER MED OM DAGEN, HØRE HVA LENE HAR Å SI OG TILSLUTT EN UFERDIG REFLEKSJON OM HVORFOR.. LES I VEI ☺

MARIE

Det er mange barn som mister foreldrene tidlig her, mødredødeligheten er høy. Likevel gjør det å miste sin mor og far likevel ikke et barn «foreldreløs» i dette samfunnet på samme måte som hos oss. Her er storfamilien den minste byggesteinen i samfunnet, og ikke kjernefamilien som hos oss. Alle damer på tunet kalles som regel «mor», og barna er mer eller mindre felles oppgave og ansvar for alle de voksne i storfamilien. Svært mange damer har av ulike grunner «tatt til seg» flere barn. Kanskje ei søster hadde det vanskelig økonomisk da hun fikk et barn. Kanskje den biologiske mora ikke hadde mulighet til å ta seg av barnet på en god måte. Kanskje hun var syk, eller alene. Da vokser barnet opp hos ei «fostermor» i nær familie. På denne måten er det sjelden behov for barnehjem, og det er jo mye bedre for et barn å vokse opp i familien sin enn på et senter. De siste årene, etter at det ble funnet gull her i området, har likevel dette endret seg noe. Mange kommer til området fra nabolandene. De lever under svært vanskelige forhold – med

dårlige boforhold i gullgraverlandsbyene, en hard hverdag og mye sykdom. De barna som mister foreldrene av disse, de har ingen storfamilie til å ta seg av dem – og det har tidligere ikke vært noe system som har kunnet hjelpe disse barna.

Det er en stund siden vi hørte om Marie, men først for et par uker siden fikk vi mulighet til å møte henne. Hun så behovet hos disse barna, og har derfor startet «La Pouponnière Gallé Bobo», et sted for små barn som for kortere eller lengre tid ikke har noen familie som kan ta seg av dem. Hun har for tiden 4 barn som bor hos seg i alderen 0-1 ½ år. Det har vært en stor glede for oss å

kunne være med å heie på ei flott dame med et stort hjerte for barna hun får hjelpe. «ETT BARN SOM MÅ BO HER FORDI DE IKKE HAR NOEN FAMILIE ER ALTFOR MANGE. ALLE BARN SKULLE BO MED FAMILIEN SIN, OG ET SENTER SOM DETTE SKULLE JEG ØNSKE VI IKKE HADDE BEHOV FOR. LIKEVEL ER DET ET BEHOV FOR DETTE NÅ, OG JEG VIL GJØRE MITT BESTE FOR AT DISSE BARNNA KAN HA DET GODT», var det første Marie fortalte oss da vi møtte henne. Det er flott å møte mennesker som Marie. Lokale initiativtakere som gjør en varmhjerta innsats for folk rundt seg. Vi har fått møte flere av disse den siste tiden fordi vi er i en kartleggingsfase av den sosiale situasjonen i område med tanke på vår rolle inn i dette.

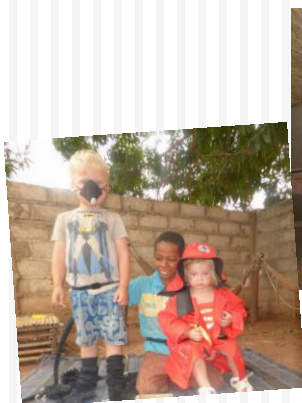

KORT OG GODT...HVA VI DRIVER MED OM DAGEN.

- Vi har lært mye om hvordan det er ha et handikap, og om hvilke utfordringer en møter i hverdagen her om en har en funksjonshemming. På litt sikt vurderer vi et diakonalt arbeid med fokus på funksjonshemmede og psykisk utviklingshemmede i regionen. Vi har fått møte enormt mange ressurssterke mennesker som lever med ulike handikap. Hovedinntrykket som sitter igjen er: «WOW, FOR NOEN STERKE, FLOTTE MENNESKER I EN SÅ UTROLIG VANSKELIG SITUASJON». Vi får ta mer om det en annen gang..
- Møyfrid har hatt besøk av språkhjelperen fra landsbyen, og de har jobbet seg gjennom mange nye bibelhistorier. Det har vært en god ordning at hun kommer hit til byen, og blir her et par dager hver gang – da har Møyfrid og Jonkounda god tid til å jobbe sammen, og får mye god tid sammen siden Jonkounda da bor her hos oss.
- Guttegjengingen til Kristian stikker stadig innom og vil høre en ny bibelhistorie eller bare henge litt.
- Huset til familien Amlie og leiligheten til ettåringene tar mye tid, og tiden begynner å renne ut. Snart kommer den ene etter den andre – men vi nærmer oss ferdige også.. selv om vi har litt å gjøre enda altså...

- Det er utkleddning og rollelek for alle penga her i huset om dagen. Oskar ordner gjerne kostymer til alle, og rundt bordet sitter gjerne Møyfrid med ei stor sil som ridderhjelm, Kristian er «underbuksebaditt» med en boxer på hodet og Lene har fått en sjørøverlapp på øyet. Oskar, Rakel og naboungene veksler mellom sjørøvere, politi, dinosaurer, monster-mus, brannmenn, riddere, roboter, superhelter, kokker eller butikkeiere. Her får

dere se et lite utvalg (men bildene ikke legges ut på nett).

vi setter pris på om akkurat disse

- Juli har vært «Lene-måneden». Vi har vært så heldige at vi har hatt besøk av Lene Barkved fra Jørpeland her en hel måned. Vi er så takknemlige for at hun ville bruke så stor del av ferien sin på å være her sammen med oss, hjelpe til, passe barna våre, bli kjent med naboene våre og være til støtte for oss! Ungene har elsket å ha henne her, og vi er så takknemlige!!

LENE HAR ORDET – (OBS! JØRPELENDINGER LIKER GODT IRONI..)

«Nei, har du lyst på en storbyferie så hvorfor ikke besøke byen til Møyfrid og Kristian her i Øst-Senegal? En svært urban by, ifølge Kristian. Og på mange måter kan en si seg enig.. Som storbyer flest er det for eksempel masse trafikk. Lastebiler, busser, biler, motorsykler, sykler, mennesker, sauer og kyr – alt i et herlig kaos. Skulle det være noe du trenger finner du alltid en bod på et hjørne, du kan ta turen til markedet, eller gå innom den «blå butikken». Og har de ikke det du trenger der og da, så kan det være at de får det inn dagen etter. Byen kan også by på sportslige aktiviteter for noen og enhver. Fotball, basket eller for eksempel fitness. Møyfrid er jo blitt medlem i den blå fitnessgruppa, så der måtte vi ta turen noen ganger. Og som nordmann føler en seg jo litt ekstra velkommen når første sang som spilles over høyttaleren er Aqua's hit «I'm a barbie girl», etterfulgt av andre slagere fra 90-tallet.

Jeg er heldig som får lov til å komme på besøk til Møyfrid og Kristian, og bli med i hverdagen deres. En hverdag som på mange måter kan likne hverdagen hjemme, men som samtidig har en del andre utfordringer og problemstillinger. Med en annerledes kultur og språk, er det fint å ha

noen som kan forklare meg hvordan ting fungerer. Det er da jeg ser hvor lite jeg egentlig vet og forstår av denne verden som vi er en del av. En ting er sikkert, og det er at familien Moskvil passer veldig godt inn her. Det er tydelig at de betyr mye for flere folk som bor her, og det blir spennende å se hvordan veien går videre. Gud i dem – håpet om herlighet.»

LITT OM HVORFOR:

EN UFERDIG REFLEKSJON – OG ET STORT BØNNEEMNE

HVORFOR ????

Hva er det som driver oss, oss alle sammen?

Hva er motivasjonen for at vi gjør det vi gjør?

Det er et temmelig dyptpløyende spørsmål, og siden vi får det spørsmålet forholdsvis ofte er det ikke så lett å ikke tenke over det. «HVORFOR ER DERE I SENEGAL EGENTLIG?»

Eventyrlyst? Gud? Kall? Gjøre noe nyttig? Forandre verden? Rømme fra hverdagskarusellen i Norge?

En av vennene våre her i Senegal, en ung jente fra USA, har med historie sin gjort inntrykk på oss. Hennes plan for noen år tilbake var at hun skulle dra ut med Fredskorpset. Hun ville gjøre noe godt og nyttig et par år. En dag satt hun på et møte og hørte om ei folkegruppe over grensa til Mali. De ville så gjerne høre mer om hvem Jesus er, men hadde ikke muligheten. Vennen vår forteller at hun fikk se seg selv og sin egen motivasjon som i et speil. Hun ville ut i verden, og bruke to år for å bygge seg et monument. En brønn, en grønnsakshage, redde verden bittelitt – for sin egen del, og muligens litt for andres, men mest for seg selv. Hun opplevde at Gud sa: «Hva med meg? Meg som drivkraft og motivasjon?» Nå er hun her – på ubestemt langtid. I et arbeid som ikke gir mye mulighet til å bygge synlige monumenter. Hun har gitt til Gud alle ting som handler om mann, barn, etablering, trygg økonomi og jobbkarriere – og er her så lenge det er her hun føler hun skal være.

Hva driver oss?

Dette blir en uferdig refleksjon, ei uferdig tankerekke, fra oss. Noe vi er midt i, og sikkert blir værende midt i alltid. Og jeg vet ikke helt hvorfor vi skriver om det her i dette nyhetsbrevet, for vi har ikke så mange svar.

Hva er drivkraften i arbeidet her? Det er så lett å ville bygge monumenter – noe synlig, noe som er lett å fortelle om hjemme i Norge, noe som gir status..

2 KOR 4.18: VI HAR IKKE DET SYNLIGE FOR ØYE, MEN DET USYNLIGE. FOR DET SYNLIGE TAR SLUTT, DET USYNLIGE ER EVIG.

Vi ønsker å ha Gud som drivkraft – og gjøre valg som ærer ham – ikke oss, ikke Normisjon, ikke velge det som givere i Norge gir mest økonomisk støtte til, ikke velge det som gir status og mest klapp på skulderen..

Så det største **BØNNEEMNE** for arbeidet her er at Gud leder arbeidet, at han er drivkraften

- og at vi som på ulike vis er en del av dette arbeidet: har ører til å høre, visdom til å forstå, mot til å våge og tro til å gjøre det han leder oss til.

Tusen takk for all forbønn!

Og så tilslutt til oss alle: så tror jeg verken vi skal se for mye på oss selv og vår flekkete motivasjon, eller la det hindre oss i å gjøre det gode. For motivasjonen vår kommer alltid til å være litt blandet: «som urent tøy» er det gode vi gjør (Jes. 64.5). Vi skal være ærlige og villige til å bli ledet, vi skal ikke være motløse, men glade og fulle av håp – Gud kan og vil bruk oss – og han kan og vil gjøre store ting!

Fortsatt god sommer!!

Masse hilsener fra

Møyfrid og Kristian Moskvil
Mail: mkmoskvil@gmail.com
Instagram: [moskvils](https://www.instagram.com/moskvils)
Normisjon.no

VI HAR TRO PÅ DETTE ARBEIDET. -PÅ VIKTIGHETEN AV Å NÅ MALINKEENE MED DE GODE NYHETENE OM JESUS -OG Å GI MENNESKER HER LITT BEDRE LEVEKÅR. OM DU VIL VÆRE MED Å STØTTE ER VI VELDIG TAKKNEMLIGE FOR DET! NORMISJONS KONTONR: 1503.02.13537 MERK MED «PIONERARBEID I SENEGAL»